Ч. 2. Неділя 4 (17) січня 1904 Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане в вложеном оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Запрошенє до передплати.

З новим роком звертаємо ся до наших читателів з просьбою, щоби старали ся відновити передплату як найскорше так, аби наклад можна управильнити і висилки не треба перeривати. Рівночасно звертаємо ся з просьбою до всіх наших читателів, щоби старали ся приєднувати для нашої часописи нових передплатників, памятаючи на те, що тим зроблять не малу прислугу нашому народови, котрому потреба як найбільше просьвіти і науки.

„Народна Часопись“ буде й на дальше держати ся тої самої проґрами що й доси, значить ся, буде попри всілякі вісти політичні з цілого сьвіта подавати як найобильнійший і найвсестороннійший материял до читаня як з обсягу красної літератури так і всіх наук потрібних для загального образованя і практичного житя. На добір що найкрасших повістий будемо як і доси класти найбільши вагу, а у кого буде охота, той зможе зробити собі з наших фейлєтонів гарну бібліотеку.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають у Львові Аґентия дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тоді не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староство; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата у Львові в Аґенциї дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	4	К 80	с
на пів року	2	„ 40	„
на чверть року . . .	1	„ 20	„
місячно	—	„ 40	„

Поодиноке число 2 сотики.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	10	К 80	с
на пів року	5	„ 40	„
на чверть року . . .	2	„ 70	„
місячно	—	„ 90	„

Поодиноке число 6 сотиків.

Вісти політичні.

(З буджетової комисиї австрийскої Делеґациї. — Приказ міністра війни до офіцирів. — Новорічна промова царя а ситуация на всході. — З Балкану.)

Комисия буджетова австрийскої делеґациї ухвалила ординарiюм войскове і резолюциї виготовлені субкомітетом в справі достав войскових. Підчас дискусиї заявив делеґат Страньский, що тайний приказ міністра війни виданий до офіцирів в справі язика полкового єсть доказом, що управа войскова перший раз вступила на одиноко справедливу дорогу, котра боронить армію від напастий зі сторони народностий. Ті, що так високо ставлять прероґативи корони, роблять то, щоби ще більше зґерманізувати армію.

Що-до приказу міністра війни, о котрім повисше бесїда, то віденьскі ґазети доносять, що міністер війни, Пітрайх, видав до всіх офіцирів довірочний приказ, в котрім насамперед робить їм докори, що не старають ся вивучити ся полкової мови. Офіцир — каже міністер — не може виобразувати вояків як потреба, скоро не знає їх мови, бо товмач не заступить безпосередної розмови. Та й в службових відносинах для офіцирів низшого степеня язик пол-

2

Сліди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Він знов оженить ся — говорено загально в кругах знакомих, а особливо поміж родичами дорослих дочок. — Хороший чоловік в силї віку. Був би гріх, колиб лишив ся вдівцем.

Сер Еверард зробив однако завід мамам хороших дочок. Він від'їхав день по похороні жени. Сім літ їздив по сьвіті, між тим як Валлї виросла у одної замужної тїтки на селї на хорошу і розумну дівчину. Тоді вернув він назад до краю і оглянув ся за дочкою.

Она була незвичайно подібна до своєї небіжки матери; єго серце знов закровавило ся; однако товариство любої дитини почало на него впливати лагодячо. Одного дня сказав він до дитини:

— Валлї, поїдемо до дому. Будеш менї вести господарство.

Плян свій перевів дословно. Семилїтна дитина стала практично панию Шпрінґфільду. Спосіб житя, який він вів, був такий, як хотїла єго мати Валлї. Єго огород, стайня, єго теплярні, всьо примінювано до волї тої дитини. Служба мусїла просити о прикази малої. Учителька мусїла слухати дитини. Коли би Валлї була мала з природи самолюбну вдачу, була би виросла на страшну, погану тиранку. Але що она була безконечно добра і лагідна, то виросла лиш на милу, трохи передчасно розвиту дівчину. Так росла она, розвивала ся і процвитала під очима вітця.

Коли доросла і отець і она вели дальше відокремлене, тихе житє. Не вдавали ся більше в товариства, як було конче треба. Сер Еверард любив самоту, а Валентина любила то, що еї батькови було миле. Кождого лїта їздили разом за границю, прочу часть року переживали в своїм старім родиннім замку і Валентині нїколи не навкучило ся. Онаж жила там разом з вітцем, котрого так горячо любила.

Она і еї отець мали такі самі погляди. Обоє любили штуку і обоє радо читали.

Від недавного часу заглядав до Шпрінґфільду постійно один гість, котрий тепер став майже членом родини. Був то Норберт Блек з Тенґлї Манор, котрий пізнав еї перед двома лїтами в часї одної вистави цьвітів і таки на місци залюбив ся в нїй. Бодай сказав їй то шість місяців опісля, коли просив о еї руку.

Валлї оповіла вітцеви про ті осьвідчини і признала ся, що радо би їх приймила. Щиро і отверто, як о всїм, що доси приходило їй на гадку, говорила з ним і о тїй справі. Перший раз в житю супротививсь їй уступчивий отець. Він не хотїв нїчого знати про Норберта Блека, як мужа для своєї дочки. Не міг єму вправдї нїчого закинути. Норберт був з досить доброї родини, одержав як найлїпше вихованє, був хороший і богатий. Сер Еверард не міг нїчого сказати лиш:

— Він не єсть мужем, якого би я бажав для тебе. Коли не хочеш засмутити мене, то не віддавай ся за Норберта Блека.

Дочці, що так любила і так була люблена, вистало то слово.

— То не віддам ся за него — відповіла і не допустила вже Блека до слова, хоч той ще кілька разів старав ся зблизитись до неї і не переставав з горячою витревалостию залицяти ся. Але отець побачив, що лиця єго дочки змарнїли, що еї очи запали ся, що она чула ся нещастною. Одного вечера, коли они обоє довгий час в мовчаливій задумі сидїли коло огня, пригорнув він Валентину до своїх грудий і обернув еї лагідне, сумовите лице до сьвітла.

— Моя дорога, ти нещаслива — сказав він.

— Нїчого, тату. То мине.

— Скажи менї правду, дитинко. Чи твоє щасте зависить від подружа з Норбертом?

Она легко задрожала і поблїдла як стїна, але відповіла так щиро і неустрашимо, як все з вітцем говорила:

— Бою ся, що так, дорогий тату. Силую ся забути єго, прогнати єго образ з мого житя — але то не удаєсь менї.

— То віддай ся за него — сказав сер Еверард.

III.

По двайцятьох лїтах.

Норберт і Валентина заручили ся. Білява делїкатна дитина, з темнооким, поважним, молодим чоловіком.

ковий єсть потрібний, бо без него не можна розпізнати ся докладно у відносинах повіреного відділу. З тої причини повинні офіцири низших степенів і кадети в полках, що мають вояків ненімецкої народности, научити ся до трох літ язика полкового, а то так, щоби могли викладати всі предмети потрібні воякам і підофіцирам. Навіть в полках чисто німецких повинні офіцири вивчити ся ще одного з уживаних в монархії язиків, бо кождої хвилї можуть бути перенесені з німецкого полку до полків мішаних. Офіцири і кадети будуть здавати іспит зі знаня другої мови, а той іспит буде також впливати і на аванс. Навіть штабові офіцири в старшім віцї мають собі присвоїти знанє полкового язика, щоби могли перед фронтом видавати прикази і поясненя в полковій мові.

Коли би судити з новорічної промови царя, то справи на далекім всході стратили би свій острий характер а удержанє мира можна би уважати за забезпечене. Після донесеня бюра Райтера цар розмавляв зі всіми дипльоматами, а загальну звернуло увагу, коли цар приступив до японьского посла Куріна і в особливо сердечний спосіб привитав ся з ним та зазначив в розмові, як велику кладе вагу на добрі сусїдскі відносини з Японією не лиш тепер, але й на будуче. Цар висказав при сїй нагоді непохитну надію, що єму удасть ся осягнути управильнене біжучих справ в спосіб, котрий вдоволить оба народи. — Тота розмова зробила, кажуть, велике враженє на японьского посла.

До американьского амбасадора сказав цар, що Росия не противна заключеній межи Сполученими Державами а Хіною угодї торговельній. Росия не хоче також нарушувати прав і інтересів Америки в Манджурії. Цар зазначив дальше, що бажанєм єго єсть удержувати сердечні і тїсні відносини зі Сполученими Державами. Звернувшись наконець до всїх членів дипльоматичного тїла, сказав цар: Бажаю собі і зроблю все, що лиш в моїй силї, щоби удержати мир на далекім всходї.

Як би було після волї царя, то може й обійшлось би без війни. Але сила обставин буває иногдї сильнїйша як воля наймогутнїйших монархів. Положенє в Кореї єсть того рода, що може кождої хвилї довести до якогось виколоту. В столици Кореї, в містї Сеули, заносить ся на ворохобню і ситуация стала так грізна, що деякі держави вислали туди навіть віддїли свого войска для оборони своїх підданих. Віддїли француских моряків по 100 мужа станули вже в своїх посольствах і стережуть їх. В Сеули стоїть 700 кореаньского войска.

З Константинополя доносять, що там в міродайних кругах зробила дуже добре враженє послїдна промова ґр. Голуховского, в котрій було сказано, що речинець для переведеня реформ в Македонії назначений на два роки, щоби не здавало ся, мов би то держави мали що до сеї провінциї якийсь плян заборчий. — Помічником головного команданта жандармериї в Македонії іменований полковник републиканьскої ґвардиї в Парижи Веран. В понедїлок мають з'їхати ся в Солуни ґенеральний інспектор Гільмі паша з Монастиря і оба цивільні аґенти з Константинополя.

Новинки.

Львів дня 16-го січня 1904.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала: Ів. Демянчука суплентом V-ої гімназиї у Львові, Стан. Забельского в II-ій школї реальній у Львові, Брон. Рильского в гімназиї в Сяноцї, Ів. Коцюбу в гімназиї Франц Йосифа в Тернополи, Йос. Маховского в гімн. в Ряшеві. — Дальше затвердила ц. к. краєва Рада шкільна вибори представителїв учительства до ц. к. окружних рад шкільних: Йос. Щербановского, управителя 6-кл. школи в Рогатинї, до тамошної окружної ради шкільної, Кар. Тварога управителя 2-кл. школи в Сусїдовичах до окружної ради шкільної в Самборі, Ів. Жлобіцкого учителя 6-кл. школи в Білій до окружної ради шкільної в Тернополи, Мих. Головчака, управителя 2-кл. школи в Задвірю до окружної ради шкільної в Перемишлянах, Стан. Цвиклиньского, учителя 5-кл. школи мужеской в Добромили до тамошної окружної ради шкільної, Ем. Казієвича, управителя 4-кл. школи в Кобаках до окружної ради шкільної в Косові і Андр. Маренина, управителя 4-кл. школи в Яворові до тамошної окружної ради шкільної.

— **Маршалком ради повітової** в Борщеві вибрано ґр. Мечислава Борковского, а єго заступником ордината п. Тадея Чарковского-Голеєвского.

— **Новий комісарият полїциї.** З днем 1 лютого с. р. входить в житє новоутворений комісарият полїциї при старостві в Станиславові. Управителем комісарияту іменований комісар львівскої дирекциї полїциї п. Яницкий, котрому придїлено до помочи двох аґентів полїцийних.

— **Цїла родина збожеволїла.** З Берлина телеґрафують: Про незвичайну пригоду доносять тутешні часописи. Именно онгди збожеволїла тут цїла родина Шнайдрів, зложена з сестри, 2 братів і служниці. Всїх четверо перевезено до заведеня для божевільних.

— **Величезна улиця.** В Льондонї задумано утворити нову велику улицю, що переходила би через найбільше оживлені дїльниці. Та улиця буде мати сїм миль анґлїйских довжини і буде вести від Гольборну до криштального палати. Копти того великаньского підприємства обчислено на 15 міліонів фунтів або 320 міліонів корон.

— **Пожар фабрики.** З Берґамо в Італії доносять, що онгди погоріла там цїлковито фабрика біцикліів і автомобілїв фірми Льоґріо. Шкода виносить до 400 лїрів. Причиною пожару був вибух резервоару, наповненого бензиною.

— **Тов. „Академічна Громада“** у Львові устроює в понедїлок дня 25 січня 1904 в великій салї Фільгармонії вечерниці з танцями. Початок точно о 9 год вечером. Стрій для пань вечерковий або народний, для мужчин балевий. Вступ лиш за за-

---

— Давно — сказала одна з властительок більшої посїлости в околици — она називала ся Еспінель і мешкала в Еспінель Тавр — я пригадую собі, що отець пана Норберта належав до поклонників Еви Ротней, але єї родичі не хотїли єго.

— Бідна леді Андініян — вітхнула пані Кайбль, жінка анґликаньского пастора. — Она мала бути дуже красна.

— Пречудна — відповіла пані Еспінель — нинї рідко стрітити таку красу. Блек був на смерть в нїй залюблений. Він був вдівцем і мав троє дітий. Всї походили з купців; лиш одно поколїнє дїлило їх від фабрики зелїзних товарів. Тому не диво, що льорд Юрий Ротней не хотїв єго за мужа для своєї хорошої дочки. Менї здаєть ся, що там були три дочки, але нї одна не могла рівняти ся з Евою.

— Чи єго любов опирала ся на взаїмности? — спитала пані Кайбль, дуже рада, що така дама, як пані Еспінель зводила з нею запустити ся в розмову. Впрочім єї обовязкові відвідини в Еспінель Тавр були для неї дуже прикрі.

— О, нї. Ева була кокота; она знала свою вартість. Блека так як всїх инших лиш за ніс водила; відтак віддала ся за се Еверарда Андініяна і висьміяла всїх своїх поклонників. Она розбивала мужескі серця, як ви яйця, коли приладжуєте пуддінґ — закінчила пані Еспінель, приймаючи з гори, що менше засібна пані Кайбль приладжує свої страви власноручно.

Родина Блеків походила з купецкого стану. Тому тут могла лежати причина, длячого гордий на свій рід сер Еверард Андініян противить ся подружю своєї дочки з Норбертом. Джофрей Блек, дїд Норберта, зробив маєток в Блекфорді, великім, о трийцять миль від Остордж положенім фабричнім містї. Цїлком бідним хлопцем завандрував з півночи і приніс з собою лише малу деревляну скринку, в котрій була єго одіж і біле а в голові не готову ще гадку винаходу, як поправити дотеперішний спосіб топленя металїв. Стояло єго немало заходів найти когось, хто хотїв би про сей винахід почути; ще тяжше було добити ся призианя, що новий спосіб можливий до переведеня, а найтяжше здобути славу винахідника і плату за свою роботу. Але було щось в Блеках — здаєть ся тверда витревалість — що допомогло їм у всїх їх борбах до побіди. Джофрей Блек працював пильно на каменистій дорозї недостатку і убожества, аж дійшов до храму Фортуни. Коли вже раз там опинив ся, поводила ся з ним богиня щастя ласкаво. Помер міліонером і полишив двох синів. Старший, головний наслїдник батьківского майна, вів дальше свою фабрику, між тим як молодший унаслїдив сорок тисяч фунтів готівки і земску посїлість Тенґлї Манор вартости трийцятьох тисяч фунтів і став дїдичем.

То був Вальтер Блек, отець Норберта. Він оженив ся з дочкою сїльского сьвященика, котра відтак по шїстьох лїтах померла і полишила троє дїтий. Він порядне, статочне житє і був в цїлій околици люблений. Любив богато полювати, займав ся трохи рільництвом і безнастанно їздив по гостинах; але в силї свого віку, в часї коли єго син Норберт мав десять лїт, одного жовтневого вечера, коли вертав верхом з полюваня до дому, упав жертвою скритоубийства, на польній дорозї, що вела до Остордж.

Позаяк та страшна пригода лучила ся того самого дня, котрого прийшла на сьвіт Валлї і єї мати померла, то і Норберт і єго любка мала повну причину уважати день 20 жовтня за найсумнїйший в роцї.

То не перешкаджало залюбленим сидїти в тихім щастю побіч себе коло огня, між тим як північний вітер тряс з цїлою силою рамами вікна і жалібно свистав в галузях паркових дерев.

— На дворі немов би зимовий вечер — замітила Валлї. — Мушу знов взяти ся до роботи коло теплих плащів. Коли так дальше потреває, то дїти на довго перед Рїздвом будуть їх потребувати.

Всї дїти в селї тїшили ся опікою Валлї. Она шила для них в зимі плащі і шапки, обдаровувала їх в лїтї капелюхами і легкими загортками і устроювала для них деколи на мураві під старими деревами парку забави, в часї котрих гостила їх чаєм і хлїбом з маслом.

— Валлї, Валлї, що робив би сьвіт без тебе — відозвав ся Норберт, усьміхаючись.

— Мої недостачі не замітив би ніхто так само, як каплї дощу, що упаде в море — відповіла Валлї. — Лиш мому татови не доставало би мене, а може й тобі кілька днїв.

— Цїле моє житє, Валентино!

Она посунула ся на своїй лавці від вітця до Норберта, так що они обоє, немов би були самі, могли розмавляти притишеним голосом, між тим як сер Еверард затоплений в задумі глядїв в огонь. Не можна було собі подумати милїйшого виду домашного житя. Білява голова дївчини притулила ся до рамена судженого, що єго опер на аксамітні поручу крісла. Голова Норберта з одушевленим лицем, високим чолом, кучерявим чорнявим волосем і сїрими, мислячими очима нахилила ся до єї лиця. Отець в своїм глубокім фотели по другій сторонї огня, ще здоровий мужчина з сьвідким лицем, сїрими, ясними очима, з посрібленим волосем і бородою, але з чорними ще як ніч бровами і віями. Єго лице було і хороше і разом замітне. Чоло і цїла голова вказували на великі прикмети душі, на великодушну, благородну і веселу вдачу. Валентина могла справедливо гордити ся своїм вітцем. Біла рука, що спочивала на темнім аксаміті, могла й у женщи-

прошенєм. Добровільні датки на запомоговий фонд приймає ся з подякою. — Запрошення вже розсилають ся, а хто через ошибку не одержав би запрошення, а бажав би бути на вечерницях, зволить зголосити ся карткою до балевого комітету „Акад. Громади“ (Ринок 10).

— **Увязненє і божевільство.** З Радехова доносять: Тутешного купця і властителя реальности Ордовера увязнено під замітом підпалення власної реальности. Жінка Ордовера з тої причини дістала нападу божевільства і її відвезено до заведеня божевільних в Кульпаркові.

— **Померла** Емилія з Поповских Підляшецка, жена о. Антонія Підляшецкого, пароха в Сковятині, дек. кудринецкого, в 67-ім році житя.

— **Жінка на продаж.** Сосийскі часописи доносять про таку історию з Сибіра. Оден селянин з села Петрівки вислав до начальника повітової поліциї ось яке письмо: „Маю честь просити Вас, щоби Ви умістили в часописях оповіщене, що в Петрівці є на продаж 20 літна баба, то є моя жінка і двоє поросят — разом за 23 рублів. Моя жінка дуже гарна, крепка з неї господаня, тілько дуже сердита, сварлива і злюща; поросята добре випасені і товстенькі. На бажанє можу вислати жінку з поросятами за післяплатою“. Коли начальник поліциї відобрав се письмо, удав ся сейчас до Петрівки, бо гадав, що селянин або закпив собі з него або не сповна розуму. Однак показало ся, що селянин хотів справді продати жінку. Заявив, що мусить то зробити, бо вона затроює єму житє. Начальник закликав жінку і спитав, чи знає про наміри свого чоловіка. Та заперечила і здивувала ся дуже, але остаточно не виділа нічого злого. Що по тім стало ся, не знати. Селянин жінки певно не продав, бо на то не позволяє російске право, але за те жінка десь ще більше затроює єму житє.

— **Катастрофа на мори.** З Одеси доносять: В корабель „Царица,“ що стояв на якорі, ударив оногди француский пароход „Ніверн.“ На „Ніверні“ настав переполох. Турецкі паломники, які на нім находили ся, кинули ся до води, наслідком чого потонуло 100 осіб. „Царица“ зірвала ся з котвиці і разом з водою вискочила на берег. Уратувало ся около 700 пасажирів, головно турецких паломників. „Царицу“ стягнули з мілини і разом із сильно ушкодженим „Ніверн“ відвели до порту в Константинополи. Направа кораблів потреває тиждень.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 16 січня. На вчерашнім засіданю виступив пос. Апоній дуже остро против виводів міністра війни Пітрайха в австрийскій Делеґациї.

Льондон 16 січня. „Standard“ доносить з Одеси, що Порта відмовила пильній просьбі Росиї о позволене на переїзд фльоти Чорного Моря через Босфор і Дарданеллї.

Париж 16 січня. По вчерашній раді кабінетовій міністер справ заграничних Делькасе мав довгу конференцию з росийским амбасадором Нелидовом.

Петербург 16 січня. В Єкатеринославі прийшло до кровавої бійки межи страйкуючими робітниками а войском. Кажуть, що убито 50 людий.

Льондон 16 січня. Бюро Райтера доносить з Нового Йорку, що Японія замовила в Детроа 40 000 тон вугля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 15 січня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·20 до 8·35; жито 6·65 до 6·75; овес 5·30 до 5·70; ячмінь пашний 5·20 до 5·40; ячмінь броварний 5·50 до 5·75; ріпак 9·75 до 10·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·75 до 9·—; вика 5·50 до 5·75; бобик 5·30 до 5·60; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо 160·— до 170·—; конюшина червона 60·— до 66·—; конюшина біла 65·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 60·—; тимотка 19·50 до 21·—.

ни називати ся хорошою, а однако була та рука сильна і тверда і перед трийцятьма літами уміла она знаменито робити веслом, а рушницею володіла як кріпка рука якого старого вояка.

Ті тихі вечери були для сер Еверарда Андініяна годинами щастя і спокою; але в тім однім дни в році був він все задумчивий, а деколи навіть понурий і пригноблений. Коли-б було можливим вплинути на него в якийсь спосіб так, щоби він забув дату, аж той день мине, то біль сумних споминів може оминув би его; однако така річ була майже не можливою. З листів, з часописий заглядав єму день 20 жовтня в очи і викликував в его души всілякі привиди.

Валентина не забувала на вітця, хоч як дуже займала еї розмова з судженим. Она від часу до часу крадьком дивила ся на него; відтак підняла ся з свого сидженя і легко підійшла до фортепяна. Она знала, що тужні мельодиї успокоювали сер Еверарда і то навіть в случаях найглубшого смутку.

Заграла Шопена, один з тих творів так тужних а однако ніжних. Пісня звучала як голос чоловіка, що любить журбу, яка его само пожирає.

Грала один твір за другим і перейшла відтак до сонат Бетовена, а між тим в комнаті ставало чим раз темнійше, аж вкінци огонь на комині цілком сповелів.

Нараз двері отворили ся і до комнати увійшов служачий.

— Сер Еверард, в канцеляриї єсть якийсь чоловік. Хоче з вами поговорити о якійсь важній справі. Каже, що має зложити якесь зізнане.

Сер Еверард прокинув ся при тих словах з своеї задуми. Він був строжший як звичайно супротив самого себе, коли ійшло о виповнюванє обовязків начальника. Був то чоловік незвичайного образованя, любитель штуки і всього того, що украшує житє; пусті балаканки на всяких провінциональних зборах були для него мукою; однако любив порядок так дуже, що приймив на себе уряд начальника громади добровільно. З незвичайною совістностию і справедливостию повнив свій уряд, однако не визначав ся великою лагідностию, а в селі уважали его навіть за немилосердного.

— Як той чоловік виглядає?

— Як волоцюга.

— Чого він може хотіти? Може якої запомоги від громади. Нехай би пійшов до дому убогих.

— Я єму так казав, бо сам гадав, що єму о те йде; але тут инша справа. Він казав, що хоче ставити ся в суді.

— Сам хоче віддати ся судови?

— Так, сер Еверард; за скритоубийство, якого допустив ся перед двайцятьма роками.

Норберг зірвав ся з свого крісла і поблід. Чоловік, котрого вітця убато перед двайцятьма роками, того самого дня, не міг чейже спокійно слухати таких слів.

нув. — Перед двайцятьма роками? — скрик

— Той чоловік мусить бути убийником мого вітця. Хочу єго бачити — хочу —

— Любий Норберте, не горячи ся — представляв єму спокійно сер Еверард. — Вір мені, що не маєш до того причини. Я аж надто добре знаю, що такі річи значать. Якийсь лінивий пияниця, може лісний злодій, або ще гірше хоче, аби ним займили ся і віддає ся в руки суду за злочин, якого не допустив ся. Пересидить одну ніч у вязници в Гайклерк і завтра відкличе всьо до крихти.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Яжова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна. Хирова
	6·40	„ Лавочного, Мукача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Равя руской
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10·42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділі)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамчо, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иниші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).